

Meditacions: Dilluns després del III diumenge d'Advent

Reflexió per meditar el dilluns de la tercera setmana d'Advent. Els temes proposats són: meditar la Sagrada Escriptura: llum per al nostre camí; Déu es fa present als cors que el busquen amb rectitud; l'amor a la veritat és característic dels deixebles de Crist.

ELS PROFETES van anunciar el Messies i, gràcies a les seves paraules, el poble d'Israel esperava i en desitjava intensament l'arribada: «Escolteu, tots els pobles, una

paraula del Senyor i anuncieu-la d'un cap a l'altre de la terra»^[1]. Sovint, però, veiem que el poble va passar per alt els missatges profètics i, en no acceptar-los, se li va fer difícil evitar la seva pròpia ruïna. És significativa en aquest sentit la història de Balaam, un vident pagà a qui un rei enemic d'Israel li exigeix que maleeixi el poble de Déu. Ple de l'Esperit del Senyor, Balaam no fa cas de la pressió real i beneeix per tres vegades el poble de l'elecció: «Jacob, que n'és de bonic, el teu campament, que en són, de bonics, els teus pavellons, Israel!» (Nm 24, 5). El final de Balaam és tràgic, ja que morirà a mans dels mateixos israelites.

En la seva profecia, Balaam simbolitza l'adveniment del Messies com una estrella que sortirà d'Israel: «De Jacob, en surt una estrella» (Nm 24, 17). El Salvador que baixa serà com «una gran llum»^[2]. Passats els segles, precisament la llum d'una

estrella dirigirà el pas dels Mags que hi descobreixen un missatge de salvació. L'estrella els porta cap a «una flameta encesa a la nit: un infant fràgil acabat de néixer que gemega en el silenci del món»^[3]. Tot i que tothom va veure l'estrella, no tothom va comprendre'n el sentit. En la Col·lecta d'avui demanem audaçment al Senyor: «Il·lumineu les tenebres del nostre cor, amb la gràcia de la vinguda del vostre Fill»^[4]; doneu-nos la claredat necessària per descobrir la importància de tots aquests esdeveniments en la vida personal, íntima, de cadascú.

Es diu al llibre dels Nombres que Balaam és un «home d'ulls penetrants» perquè «escolta els presagis de Déu i coneix els secrets de l'Altíssim» (*Nm* 24, 15-17). A la meditació assossegada de la paraula revelada trobem llum per al nostre caminar diari. «La teva paraula fa llum als meus passos, és la claror que

m'il·lumina el camí» (Sl 119, 105). A l'Escriptura aprenem també a llegir la nostra pròpia vida. «En aquell Text Sant—ens encoratjava sant Josepmaria—, hi trobes la Vida de Jesús; però, a més, hi has de trobar la teva pròpia vida (...). Doncs, agafa l'Evangelí cada dia, i llegeix-lo i viu-lo»^[5].

MENTRE JESÚS, en una de les freqüents visites al temple, ensenya als pelegrins que s'han acostat a escoltar-lo, es presenten les autoritats —els prínceps dels sacerdots i els ancians, és a dir, els membres laics del Sanedrí— amb la intenció de provar el Senyor. Estan molestos amb ell, entre altres motius, perquè té una autoritat davant del poble que no li ha estat concedida pels poders establerts. «Amb quina autoritat actues així? Qui te l'ha

donada, aquesta autoritat?» (Mt 21, 23). No pregunten moguts per una curiositat honesta, simplement els disgusta la predicació del Mestre i es rebel·len perquè les multituds el segueixen amb entusiasme.

Com es veu en altres ocasions, també ara Jesús coneix la intenció dels seus cors. Es comporten amb duplicitat, amb fingiment, no són clars. Li fan una pregunta ambigua, quan en realitat el que busquen és que Jesús digui d'una vegada per totes si és el Messies. Ells, en qualsevol cas, no estan disposats a reconèixer-lo i obren amb una astúcia dolenta. No ens sorprèn que el Mestre els deixi sense contestació, perquè « Jesús no vol saber res amb l'astúcia calculadora, amb la crueltat de cors freds, amb la formosor vistosa però buida. Nostre Senyor estima l'alegria d'un cor jovenívol, el pas senzill, la veu sense falset, els ulls nets, l'oïda

atenta a la seva paraula afectuosa. És així com regna en l'ànima»^[6].

Déu es fa present als cors que el busquen amb honestetat. «Jo mostraré la salvació a l'home que viu honradament» (Sl 50, 23). A Jesús li commou el nen que s'acosta amb senzillesa, el leprós que ensenya les seves nafres, el cec que crida sense por al què diran o el publicà que escala un arbre per veure'l millor. És a dir, els cors que no s'amaguen darrere la falsedat. «El cristià ha de manifestar-se autèntic, veraç, sincer en totes les seves obres. En la seva conducta ha de traslluir-se un esperit: el de Crist. Si hi ha ningú que en aquest món tingui l'obligació de mostrar-se conseqüent, és el cristià, per tal com ha rebut en dipòsit, per a fer fructificar aquest do, la veritat que allibera, que salva»^[7].

«QUI TE l'ha donada, aquesta autoritat?», li pregunten. El Mestre respon amb una altra interrogant: «Jo també us faré una pregunta. Si me la contesteu, us diré amb quina autoritat actuo. De qui havia rebut Joan la missió de batejar? L'havia rebuda de Déu o era cosa humana?» (*Mt 21, 24-25*). Amb aquestes paraules, Jesús posa les autoritats davant la veritat i, alhora, elogia Joan. Tot i que el poble havia acudit multitudinàriament al Jordà per ser batejat, les autoritats no van escoltar el seu missatge de conversió i penitència. Els caps del poble no saben què respondre a Jesús perquè no tenen una disposició oberta a la veritat. De fet, només busquen l'aprovació del poble. Sospesen les dificultats que els pot comportar dir una cosa o una altra —era del cel... era dels homes...— i no troben una sortida que els lliuri del compromís: «No ho sabem» (*Mt 21, 27*).

La trobada amb la veritat requereix una actitud d'obertura i acceptació. La veritat cristiana només es troba si s'estima gratuïtament. Amb la seva valentia i humilitat, el Baptista va ser un testimoni audaç de la veritat. Una actitud coherent pot ser que no ens porti a un camí fàcil. No obstant, la veritat és amable per si mateixa i té una enorme força d'atracció. Per mostrar «l'esplendor de la veritat»^[8] convé, en primer lloc, fer l'esforç de buscar-la, permanentment i amb honestedat, per així poder conèixer-la i contemplar-la. Si s'estima realment la veritat, si aquesta s'endinsa al nostre interior per canviar-nos, és més fàcil expressar-la amb do de llengües i fer-la visible. Mostrar l'amabilitat de la veritat és una tasca dels cristians.

Crist va dir de si mateix: «Jo soc la veritat» (*Jn* 14, 6). Per això, la passió per cercar-la i transmetre-la és una gustosa tasca per a nosaltres. «Ja fa

molts anys vaig veure amb claredat meridiana un criteri que serà sempre vàlid: l'ambient de la societat (...), necessita una nova forma de viure i de propagar la veritat eterna de l'Evangelí: en l'entranya mateixa de la societat, del món, els fills de Déu han de brillar per les seves virtuts com llanternes en l'obscuritat»^[9]. En companyia de santa Maria i de sant Josep caminem cap a Betlem. Al seu costat podem aprendre aquesta rectitud de cor amb què tots dos buscaven Déu en les petites i grans veritats del seu món ordinari.

.....

^[1] Antífona d'introducció, dilluns de la tercera setmana d'Advent (Jr 31,10).

^[2] Cf. Al·leluia, 25 de desembre, Missa del dia.

[3] Benet XVI, Homilia, 6-I-2008.

[4] Col·lecta, dilluns de la tercera setmana d'Advent.

[5] Sant Josepmaria, *Forja*, núm. 754.

[6] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, núm. 181.

[7] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, núm. 141.

[8] Sant Joan Pau II, encíclica *Veritatis Splendor*, núm. 1.

[9] Sant Josepmaria, *Solc*, núm. 318.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/meditation/
meditacions-dilluns-despres-del-iii-
diumenge-dadvent/](https://opusdei.org/ca-ad/meditation/meditacions-dilluns-despres-del-iii-diumenge-dadvent/) (01/12/2025)